

Mijn naam is [REDACTED]. Ik ben onlangs verhuisd van Texel omdat ik mij geroepen voelde om weer voor de klas te staan, vanwege het grote lerarentekort.

Een baan vond ik meteen maar ik heb mijn werk moeten neerleggen omdat er nergens een betaalbare woning was. Ik had mij onvoldoende gerealiseerd dat het zo lastig zou zijn om een geschikte woning te vinden. Ik heb nog gepoogd mijn woonkansen te vergroten door mijn hele inboedel weg te doen waardoor ik uiteindelijk een kleine kamer kon huren in huis aan de [REDACTED].

Als leerkracht doorwerken ging helaas niet langer want om mijn lessen goed voor te bereiden en de grote verantwoordelijkheid voor een klas kinderen te kunnen dragen, heb je ook een stabiele woonsituatie nodig en niet een kleine kamer in een huis waar een sloopdreiging overheen hangt.

Ik besloot een andere, meer praktische baan te zoeken en werk nu als bakker bij de Bisschopsmolen waar ik vlaaien bak en dagelijks workshops geef en rondleidingen in de molen aan groepen vanuit heel Nederland.

De kamer die ik huur is de oude kinderkamer van [REDACTED] [REDACTED] waar hij als kind snoepjes in de ingebouwde klerenkast verstopte en speelde met zijn trein. Hij heeft zijn hele leven in het huis gewoond en elke kamer heeft een ander verhaal. Ik doe klusjes voor hem, kook regelmatig voor hem en luister naar zijn verhalen, over toen hij, net als ik nu, bakker was en zijn eigen knapkoeken met pinda's bakte en ook andere suikerwerken bereidde en verkocht.

Het is lastig om mij voor te stellen dat de kamer die ik nu huur en de keuken waarin wij nu eten en onze gesprekken voeren, binnenkort waarschijnlijk een kille hotelgang is, de voorkamer met de piano straks wellicht een moderne lift zal zijn en de bloeiende kersenbomen achter het huis geveld zullen zijn om plaats te maken voor een ondergrondse parkeergarage. Ik zie het verdriet in de ogen van [REDACTED] [REDACTED], de ziekmakende stress en onmacht die het hele proces oproept bij mijn huisgenoot [REDACTED] en de onzekerheid die het bij mij en mijn andere huisgenoot [REDACTED] oproept want waar moeten wij gaan wonen straks?

Ik krijg geen andere woning aangeboden, ik krijg geen zak met geld en zal straks opnieuw dakloos worden en niet eens terecht kunnen bij de al overvolle Maastrichtse daklozenopvang van het leger des Heils. Met mijn huidige inkomen zal ik waarschijnlijk geen hotelkamer kunnen huren aan het straks verrezen palacehotel aan de Bourgognestraat maar mocht ik dat wel kunnen, dan zou ik daar ook maar voor maximaal een half jaar kunnen verblijven, als het aan jullie plannen ligt tenminste.

Veel beter zou het zijn wanneer er huur-en koopwoningen zouden komen. Huizen waar Maastrichtenaren waaronder ik, dan permanent kunnen wonen en werken als leerkracht, als vlaaienbakker, als winkelier, als gemeenteambtenaar of in tal van andere maatschappelijke beroepen.

Ik kan alleen maar hopen dat de rechter jullie plannen af zal wijzen. Die kans kunnen jullie vergroten door niet in te stemmen met deze nieuwe wijzigingen. Voorkom de onteigening van onze woning. Ga, na de rechterlijke afwijzing van het plan, opnieuw om de tafel zitten en maak een nieuw bestemmingsplan voor dit gebied, ditmaal in samenspraak met de burgers. En maak dan een nieuw plan waarbij er om privébezit heen wordt getekend en gebouwd ipv er overheen.

Laat de voormalige, middeleeuwse kloostertuin, want dat was dit gebied oorspronkelijk, geen hotelcomplexspeeltje worden van een buitenlandse investeerder. Stem dus tegen deze wijzigingen zodat de rechter de plannen af zal wijzen. Maak een nieuw ontwerp en wees dan een volksvertegenwoordiger ipv een bedrijfsvertegenwoordiger.

Dank u wel.